

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Cob/113/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119427209
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Štolcová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6119427209.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zuzany Štolcovej a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej a JUDr. Róberta Bebčáka, v spore žalobcu: Passerati, s. r. o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 52 309 304, zastúpeného zástupcom ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, 010 01 Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému právny zástupcom JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom Y. O. X/A, XXX XX V. - U. F. U., v konaní o zaplatenie 80 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/4/2020-112 zo dňa 11. mája 2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Ružomberok č.k. 8Cb/4/2020-112 zo dňa 11. mája 2020 p o
t v r d z u j e .

Žiadna zo strán n e m á na náhradu trov odvolacieho konania p r á v o .

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd v poradí prvým výrokom rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 80 Eur, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku. V poradí druhým výrokom vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Tretím výrokom o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 92 %, ktoré mu je žalovaný povinný zaplatiť vo výške, o ktorej bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím Okresného súdu Ružomberok. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 80 Eur s príslušenstvom na tom skutkovom tvrdení, že došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle značky KIA SPORTAGE, EČV: MT665ES, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený L. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom: A. B. XX, XXX XX X.. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla Škoda Octavia, EČV: BJ527BP, v danom čase povinne zmluvne poisteným u žalovaného. Poistná udalosť je evidovaná pod č. 9528726572. Poškodený nechal vykonať opravu uvedeného motorového vozidla, na ktorú bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 13/2019 zo dňa 27.05.2019, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo značky KIA Ceed SW, EČV: BL296TY, v čase od 27.05.2019 do 31.05.2019. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 0092019 zo dňa 31.05.2019, splatnú dňa 31.05.2019 na sumu 280 Eur, ktorá suma je fakturovaná za obdobie od 27.05.2019 do 31.05.2019, t.j. 5 dní, pričom výška denného nájomného predstavovala 50 Eur. V sume 280 Eur je zahrnutý aj jednorazový poplatok za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla vo výške 30 Eur. Poškodený dňa 31.05.2019 postúpil svoju pohľadávku voči žalovanému, spočívajúcu v nároku na poistné plnenie vyplývajúce z poistnej udalosti č. 9528726572 zo dňa 15.05.2019 z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na

prenájom náhradného vozidla vo výške 280,- EUR, spolu s jej príslušenstvom a právami s ňou spojenými na žalobcu. Žalobca si uplatnil náhradu škody z postúpenej pohľadávky u žalovaného listom zo dňa 31.05.2019. Z Oznámenia o poistnom plnení zo dňa 15.06.2019, zaslaného žalobcovi vyplývalo, že dňa 13.06.2019 došlo k skončeniu prešetrovania a následnému vybaveniu poistnej udalosti a dňa 18.06.2019 žalovaný poskytol žalobcovi poistné plnenie za prenájom náhradného motorového vozidla vo výške 200 Eur. Žalovaný odôvodnil krátenie poistného plnenia vyjadrením, že žalobca účtoval neprimeranú dennú sadzbu náhradného vozidla, ktorá bola žalovaným upravená na sumu 40 Eur. Náklady vo výške 280 Eur boli poškodeným vynaložené nutne a účelne, keďže bol po uvedení dobru vylúčený z užívania poškodeného motorového vozidla. Žalobca zároveň uplatnil úroky z omeškania odo dňa 29.06.2019, nakoľko je povinný žalovaný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa.

2. Okresný súd poukázal na to, že žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu sp. zn. 9Up/1658/2019 zo dňa 26.11.2019 uviedol, že nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva a považoval ho za nedôvodný. Podľa žalovaného návrh žalobcu nespĺňa zákonné kritériá stanovené § 132 CSP a žalobca nešpecifikoval dôkazy, na ktoré sa odvolával. Zo samotnej zmluvy o nájme, nie je zrejmé, kto predmetnú zmluvu za prenajímateľa a nájomcu uzatvára, nakoľko absentujú mená osôb pri podpisoch, ktoré sú ku zmluve pripojené. V predmetnej zmluve, ako ani v jej prílohe nie je uvedené miesto odovzdania a prevzatia náhradného motorového vozidla. Takisto žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Z uvádzaného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Potom poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu, čo preukazuje žalobcom predložená faktúra. Žalovaný poukázal na znenie ustanovenia § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Obo/20/2007 zo dňa 29.01.2008. K údajnému nároku na náhradu účinne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, žalovaný poukázal na to, že v oznámení bol žalobca informovaný, že pri výpočte náhrady škody bola žalobcom neprimerane účtovaná denná sadzba za náhradné vozidlo vzhľadom na typ požičaného vozidla, pričom suma bola upravená na 40 Eur s DPH/deň. Ďalej namietal uplatňovaný úrok z omeškania, nakoľko mal za to, že si splnil voči poškodenému všetky povinnosti, nakoľko poskytol plnenie a zároveň uviedol, z akých dôvodov nebola uplatnená výška plnenia priznaná v plnom rozsahu. Svoj záver opieral o rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018 sp. zn. 3Cdo/145/2017.

3. Okresný súd v odseku 3. odôvodnenia uviedol obsah vyjadrenia žalobcu k odporu žalovaného s tým, že uznesením sp. zn. 8Cb/4/2020 zo dňa 06.02.2020 vyzval žalovaného, aby sa v lehote 15 dní od doručenia uznesenia vyjadril k vyjadreniu žalobcu k odporu a uviedol ďalšie skutočnosti, označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, zároveň ho poučil, že na neskôr predložené a označené skutočnosti a dôkazy súd nemusí prihliadnuť a, že súd môže rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie v zmysle § 273 CSP a § 274 CSP, na ktoré žalovaný nereagoval.

4. K procesnému postupu okresný súd uviedol, že v súlade s ustanovením § 180 CSP konal a rozhodol na pojednávaní v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorý mali doručenie predvolania na pojednávanie riadne vykázané. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní navrhol, aby súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie. V opačnom prípade trvali na podanej žalobe, ako aj na písomných vyjadreniach, ktoré súdu zaslali a požiadali, aby súd rozhodol v zmysle žaloby a návrhov.

5. Na základe vykonaným dokazovaním zisteného skutkového stavu, právne posúdeného za aplikácie § 4 ods. 1, 2, § 11 ods. 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobnú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“) v spojení s § 443 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby v časti uplatnenej istiny a jej nedôvodnosti v časti uplatneného príslušenstva.

6. Pokiaľ išlo o námietku nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu, okresný súd sa zaoberal hodnotením tejto časti obrany žalovaného. Uviedol, že žalobca si uplatnil právo, ktoré je určené predmetom tohto konania ako postupník, ktorý mal v zmysle jeho tvrdení a predložených dôkazov nadobudnúť žalovanú pohľadávku Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019. Podľa oznámenia o postúpení pohľadávky postupca L. X., nar. XX.XX.XXXX, A. B. XX, XXX XX X. oznámil žalovanému postúpenie predmetnej pohľadávky žalobcovi a zároveň ho vyzval na úhradu čiastky na ním označené číslo účtu. Skutočnosť, že sa uvedené oznámenie o postúpení pohľadávky dostalo do dispozičnej sféry žalovaného, v konaní sporná nebola. Zároveň toto oznámenie bolo spolu so

žalobou a jej prílohami žalovanému v tomto konaní riadne doručené. Vo všeobecnej rovine okresný súd konštatoval, že postúpením pohľadávky dochádza ku zmene jedného zo subjektov záväzkového vzťahu, a to konkrétne ku zmene subjektu veriteľa. Voči dlžníkovi (v prejednávanej veci voči žalovanému) je postúpenie právne účinné až doručením oznámenia postupcu o tom, že ku postúpeniu došlo. Realizáciou oznámenia o postúpení pohľadávky voči dlžníkovi zo strany postupcu berie na seba postupca riziko vyplývajúce z toho, že i v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky splní dlžník svoj záväzok tretej osobe - postupníkovi, označenému v oznámení o postúpení pohľadávky. Samotným postúpením pohľadávky však nedochádza k inej zmene záväzku, než ku zmene v osobe veriteľa a v prípade, že zmluva o postúpení pohľadávok bola neplatná, dochádza k tomu, že k veriteľovi pristupuje ďalšia osoba oprávnená prijať plnenie s účinkami i pre pôvodného veriteľa. Oznámenie postupcu dlžníkovi o tom, že došlo k postúpeniu je skutočnosťou, na ktorú právo viaže vznik povinnosti dlžníka plniť postupníkovi (rovnaké závery vyplývajú z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/4511/2009 z 15.12.2011). Relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal platnosť a existenciu zmluvy o postúpení pohľadávky. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolávať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie preukazoval zmluvou o postúpení pohľadávky postupník. S poukazom na uvedené závery vyplývajúce z označených rozhodnutí a skutočnosť, že žalobca už v žalobe vo vzťahu k svojej aktívnej vecnej legitimácii označoval ako dôkaz uvedené oznámenie o postúpení pohľadávky, ako aj zmluvu o postúpení pohľadávky, vychádzal okresný súd zo záveru, že toto oznámenie založilo aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu ako postupcu v konaní. Pokiaľ žalovaný namietal neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, okresný súd vyhodnotil predmetnú námietku žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu ako nedôvodnú.

7. Okresný súd mal za preukázané, že medzi stranami sporu v tomto konaní nebolo sporné, že dňa 15.05.2019 došlo v Ružomberku k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle zn. Kia Sportage ev.č. MT665ES, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený L. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. B. XX, X. XXX XX. K vzniku spôsobenej škody došlo prevádzkou motorového vozidla Škoda Octavia, ev.č. BJ527BP, ktorý bol zmluvne poistený u žalovaného. Poškodený nechal vykonať opravy a zároveň uzatvoril Zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 13/2019 zo dňa 27.05.2019, na základe ktorej si prenajal náhradné motorové vozidlo zn. Kia Ceed SW ev.č. BL296TY na obdobie od 27.05.2019 do 31.05.2019 za denné nájomné vo výške 50 Eur, ako aj poplatok za pristavenie a prevzatie motorového vozidla vo výške 30 Eur. Žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 0092019 zo dňa 31.05.2019, splatnú dňa 31.05.2019 na sumu 280 Eur. Uvedené skutočnosti medzi stranami a skutkové okolnosti sporné neboli a nebol dôvod o ich pravdivosti pochybovať a predstavovali okruh skutočností, z ktorých okresný súd vychádzal podľa § 186 ods. 2 veta prvá CSP. Z Oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 15.06.2019 bolo zrejmé, že nebolo medzi stranami sporu sporné, že žalovaný uznal nárok na náhradu škody titulom nákladov vynaložených na prenájom náhradného motorového vozidla poškodeným L. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. B. XX, X. XXX XX, poistná udalosť č. 9528726572 v rozsahu 5 dní, pričom spornou bola len výška nájomného, pričom výška denného nájomného predstavovala sumu 50 Eur a žalovaný znížil poistné plnenie, pričom za primerané účtované náklady na náhradné motorové vozidlo považoval sumu 40 Eur na deň a taktiež znížil poistné plnenie o poplatok za pristavenie a prevzatie vozidla, nakoľko ho nepovažoval za skutočnú škodu. Nepriznaná časť nákladov za nájom vozidla žalovaným tak predstavovala sumu 80 Eur, ktorej zaplata sa žalobca od žalovaného v tomto konaní domáhal.

8. Vykonaným dokazovaním, a to Čestným prehlásením oprávnenej osoby L. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. B. XX, X. XXX XX zo dňa 31.05.2019 mal okresný súd preukázané, že poškodený si prenajal motorové vozidlo na nevyhnutnú dobu 5 dní z dôvodu, že jeho motorové vozidlo bolo v autoservise, až kým servis opravu vozidla neukončil. Zároveň potvrdil, že po dobu opravy jeho vozidla nemal k dispozícii žiadne iné vozidlo a prenájom náhradného vozidla bol nevyhnutný. Ide teda o účelne vynaložené náklady. Škoda definovaná ako nájomné za zapožičanie náhradného vozidla bola podľa názoru okresného súdu škodou, ktorá sa kryje z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu. Pokiaľ išlo o samotnú výšku škody, tak okresný súd mal preukázané, že poškodený si prenajal vozidlo na nevyhnutnú dobu, t.j. od 27.05.2019 do 31.05.2019, t.j. na dobu 5 dní. Výška nájomného, obvyklosť výšky nájomného bola preukázaná listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca, a to cenníkmi autopožičovní, ktoré zapožičiavajú motorové vozidlá, pričom cena sa pohybovala v rozpätí od 56 Eur s

DPH až do 110 Eur s DPH. Takúto výšku nájomného okresný súd považoval za primeranú aj s poukazom na uzatvorenú Zmluvu o prenájme náhradného motorového vozidla č. 13/2019 zo dňa 27.05.2019, z ktorej vyplývala doba nájmu od 27.05.2019 do 31.05.2019, výška nájomného, ako aj poplatok za pristavenie a odobratie vozidla vo výške 30 Eur. Zároveň v zmluve bolo uvedené, že tieto sumy sú konečné. Túto zmluvu podpísal nájomca L. X., súhlasil s touto zmluvou a okresný súd považoval prenájom vozidla za náklady, ktoré poškodený vynaložil v súvislosti so vznikom škody, a to za účelom zabezpečenia bežných životných potrieb tak, aby na týchto nebol obmedzený práve vznikom škody. Škoda definovaná ako nájomné za požičanie náhradného vozidla je podľa názoru okresného súdu škodou, ktorá sa kryje z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu. Žalobca preukázal ujmu, ktorá spočívala v tom, že poškodený vynaložil náklady za požičanie motorového vozidla, k zapožičaniu ktorého bol poškodený donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil, ale do ktorej sa vinou klienta žalovaného dostal, t.j. poškodenému bol vnútený tento stav, a ak z tohto nie dobrovoľného skutkového a právneho stavu, do ktorého sa poškodený dostal, si uplatnil voči žalovanému ako poisťovní náhradu nákladov s touto situáciou vzniknutých, a to náhradu nákladov za zapožičanie motorového vozidla, tak takémuto nároku bolo podľa okresného súdu potrebné vyhovieť. Náhrada nákladov za používanie náhradného motorového vozidla len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti používať svoje motorové vozidlo. Pokiaľ išlo o uplatnenú výšku nákladov z titulu doby nájmu na zapožičanie náhradného vozidla po dobu vykonávanej opravy vozidla, tak za skutočnú škodu, spočívajúcu v nákladoch na zapožičanie, prenájom motorového vozidla sa považujú náklady, ktoré boli nutne a účelne vynaložené na požičanie náhradného vozidla, čo žalobca v konaní v rámci svojej dôkaznej povinnosti preukázal (tak ako to vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spisovom materiáli). Poškodený, v danom prípade právny predchodca žalobcu preukázal, že z titulu poistnej udalosti nemohol motorové vozidlo používať, toto sa nachádzalo v oprave, a preto počas celej nevyhnutnej doby opravy vozidla, t.j. 5 dní, bol poškodený nútený vynaložiť náklady za nájom náhradného motorového vozidla, ktoré náklady boli nutne a účelne vynaložené a ktoré by inak nevznikli, ak by poškodený mohol používať svoje vlastné vozidlo. Žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal dôvodnosť zníženia výšky nájomného zo sumy 50 Eur na sumu 40 Eur, ako aj odôvodnenosť nepriznania poplatku za pristavenie a odovzdanie vozidla vo výške 30 Eur. Okresný súd považoval tvrdenia žalovaného, že za primerané účtovné náklady za náhradné vozidlo považuje sumu 40 Eur a taktiež nepriznanie poplatku za pristavenie a odovzdanie vozidla za neopodstatnené a ničím nepodložené. K tomu dodal, že cenníky, ktoré boli predložené stranou žalovaného, a to výpisy z internetovej stránky autopožičovní nepreukázali, za akých obchodných podmienok sú ceny za prenájom motorového vozidla, či cenníky sú aktuálne k roku 2019 a či cena za prenájom motorového vozidla je konečná. V danom prípade okresný súd poukázal na to, že uplatnenie prostriedkov procesnej obrany, popretie skutkových tvrdení protistrany podľa § 151 ods. 2 CSP je nerozlučne spojené so splnením dôkaznej povinnosti podľa Čl. 8 CSP, teda s označením alebo predložením dôkazov o obsahu uvedeného popretia. Okresný súd konštatoval, že žalovaný nepreukázal dôvodnosť obrany, ktorú vyjadril vo svojom vyjadrení sa k žalobe k primeranosti výšky nájomného a taktiež zníženiu priznaného nájomného o poplatok za pristavenie a odovzdanie vozidla.

9. Okresný súd zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej istiny žalobcovi vo výške 80 Eur, ktoré predstavujú náklady za nájom náhradného motorového vozidla.

10. Vo zvyšnej časti okresný súd rozhodol o zamietnutí žaloby, a to pokiaľ išlo o uplatnenie úrokov z omeškania. Vychádzal zo záveru aktuálneho rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018, podľa ktorého peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) zákona č. 381/2001 Z.z., účelom ktorej je ochrana poškodeného, aby poisťovňa pod následkom tejto sankcie nezostala nečinná, aby bola nútená oznámiť v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Skutočnosť, že poisťovňa neodôvodnila odmietnutie poistného plnenia podľa predstáv poškodeného, nemožno vykladať spôsobom, že by si túto povinnosť nesplnila vôbec a následne prijať záver, že nesplnením tejto povinnosti sa dostala v zmysle § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. do omeškania. Rovnako zohľadnil závery vyplývajúce už z časovo predchádzajúceho rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/158/2016 zo dňa 04.06.2016, podľa ktorých odvolací súd zastáva názor, že peňažná sankcia v podobe úrokov z omeškania upravená v § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. je viazaná na nesplnenie nepeňažnej povinnosti vyjadrenej v § 11 ods. 6 písm. a) alebo b) predmetného zákona v trojmesačnej lehote a jej účelom je ochrana poškodeného v tom, aby poisťovňa pod následkom tejto peňažnej sankcie nezostala nečinná a aby bola nútená

oznámiť najneskôr v lehote 3 mesiacov poškodenému spôsob vybavenia jeho poistnej udalosti. Sankcia v podobe úrokov z omeškania je tak viazaná výlučne na nesplnenie tejto povinnosti bez ohľadu na to, ako bolo v konečnom dôsledku o nároku poškodeného na poskytnutie poistného plnenia v sporovom konaní rozhodnuté; relevantné tak nie ako mala, resp. mohla inak poisťovňa poistnú udalosť vybaviť. Uvedené možno odvodiť aj zo znenia článku 4 ods. 6 Smernice 200/26 ES Európskeho parlamentu a Rady. O aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o zmene a doplnení Smerníc Rady č. 73/239 EHS a 88/357/EHS, podľa ktorého členské štáty zavedú povinnosť podporenú primeranými, účinnými a systematickými finančnými a rovnocennými správnymi sankciami až do troch mesiacov odo dňa, kedy poškodená osoba uplatní svoju pohľadávku na náhradu škody buď priamo voči poisťovni osoby, ktorá spôsobila škodu, alebo jej likvidačnému zástupcovi po a) poisťovni osoby, ktorá spôsobila nehodu alebo jej likvidačný zástupca predložia odôvodnený návrh na náhradu škody v prípadoch, kedy zodpovednosť nie je sporná a škody sú vyčíslené alebo po b) poisťovňa, ktorej je adresovaná žiadosť o náhradu škody alebo jej likvidačný zástupca poskytne odôvodnenú odpoveď na body žiadosti v prípadoch, keď zodpovednosť je buď odmietnutá, nie je presne určená alebo škody nie sú úplne vyčíslené. Omeškanie škodcu je potrebné vyvodzovať výlučne z jeho zodpovednosti za škodu spôsobenú žalobcovi na základe ustanovenia § 517 ods. 1, 2 v spojení s § 563 Občianskeho zákonníka, teda v závislosti od toho, či si škodca splnil svoj záväzok včas a omeškanie žalovaného ako poisťovateľa s vyplatením poistného plnenia je potrebné posudzovať podľa § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona č. 381/2001 Z.z., v ktorej je u poisťovateľa viazané na nesplnenie jeho povinnosti uloženej mu v súvislosti so šetrením poistnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Pri rozhodovaní o zamietnutí žaloby, pokiaľ išlo o uplatnený úrok z omeškania, okresný súd taktiež vychádzal z úpravy § 11 ods. 6 písm. b), ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. a v skutkovej rovine z obsahu listinného dôkazu, Oznámenia žalovaného zo dňa 03.11.2016 (č.l. 6), z ktorého mal za preukázané, že žalovaný nevyhovел požiadavke náhrady nákladov za náhradné vozidlo. Pri zohľadnení nespornej skutočnosti vystavenia označeného oznámenia s poukazom na aplikáciu § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. konštatoval nedôvodnosť uplatneného práva na zaplatenia úroku z omeškania, nakoľko si poisťovateľ splnil svoju zákonnú povinnosť podľa § 11 ods. 6 písm. b) citovaného zákona, kedy poškodenému zaslal písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré zamietol náhradu nákladov za náhradné vozidlo, a teda nedošlo k vzniku sankcie z úrokov z omeškania tak, ako to má na mysli ustanovenie § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z.. Z uvedeného rozhodol o zamietnutí žaloby, pokiaľ sa týkala uplatneného úroku z omeškania.

11. O nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol okresný súd za aplikácie ust. § 255 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP. Uviedol, že žaloba bola čiastočne zamietnutá, avšak rozsah zamietnutia, čo sa týka menšej časti, v dôsledku čoho stranou v konaní úspešnou bola strana žalobcu, ktorý bol úspešný v časti o zaplatenie istiny vo výške 80 Eur. V časti uplatnených 5 % úrokov z omeškania ročne zo sumy 80 Eur od 29.06.2019 až do zaplatenia (počítanej ku dňu vyhlásenia rozsudku, t.j. ku dňu 11.05.2020 je suma 3,87 Eur), bola žaloba zamietnutá, a teda v tejto časti bol úspešný žalovaný. Úspech žalobcu v konaní tak predstavoval 96 % a úspech žalovaného 4 %. Po odpočítaní úspechu žalovaného k pomeru úspechu žalobcu vznikol žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 92 %. S poukazom na § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia, v ktorom sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

12. Proti tomuto rozsudku, a to výroku II. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Mal za to, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil a v dôsledku tejto skutočnosti žalobu v časti úrokov z omeškania zamietol. Žalobca poukázal na právny názor prezentovaný v prvostupňovom konaní, v zmysle ktorého mal za to, že rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2018, na ktorý sa okresný súd odvoláva, sa týka odlišnej skutkovej a právnej otázky a v ňom prijaté právne závery sú na tento skutkový stav neaplikovateľné. Pokiaľ ide o uplatnený úrok z omeškania, ustanovenia § 11 ods. 6, 7 a 8 zákona o PZP nedávajú jednoznačnú odpoveď na to, či a kedy má poškodený nárok na zaplatenie úrokov z omeškania. K interpretácii, v zmysle ktorej má mať úrok z omeškania povahu určitej sankcie za nesplnenie nepeňažných záväzkov poisťovateľa uvedených v § 11 ods. 6, žalobca poukázal na to, že ustanovenie odseku 8 v poznámke pod čiarou prostredníctvom odkazu 15a odkazuje na ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak v zmysle SMERNICE EURÓPSKEHO PARLAMENTU A RADY 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole (ďalej len „smernica 2009/103/ES“) malo toto zákonné ustanovenie plniť povahu sankcie za nesplnenie nepeňažného záväzku poisťovateľa, je možné ho vykladať len tak, že v takomto

prípade vzniká poškodenému právo na zaplatenie poplatku z omeškania, prípadne iného sankčného poplatku. V opačnom prípade absolútne stráca význam ustanovenia § 11 ods. 7, ktoré zakotvuje splatnosť pohľadávky poškodeného na poskytnutie poistného plnenia. Ak teda zákonná úprava týkajúca sa úrokov z omeškania vyplývajúca z ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zákona o PZP nedáva jednoznačnú odpoveď na otázku, kedy vzniká poškodenému nárok na zaplatenie úrokov z omeškania, v takom prípade je potrebné vychádzať z účelu právnej normy, ktorou je dosiahnutie efektívnej reparácie náhrady škody, a preto je nutné vychádzať z okolností a dôvodov neposkytnutia plnenia poisťovňou. Pokiaľ poškodený dostatočne splnil povinnosť predložiť všetky potrebné podklady pre ukončenie šetrenia poisťovne a poskytnutie poistného plnenia, a to v rozsahu postačujúcom pre priznanie nároku súdom, je potrebné takýto postup zohľadniť pri posudzovaní otázky vzniku omeškania na strane poisťovateľa. Zmyslom vyššie označenej právnej úpravy nie je formalizovanie postupu poisťovne, ale zabezpečenie rýchlej a efektívnej ochrany poškodeného. Opačný výklad tohto ustanovenia by umožňoval oddialenie plnenia poisťovne často bez právne relevantných dôvodov a bez rizika takýto postup kompenzovať sankciou v podobe úrokov z omeškania. Takto prezentovaný výklad považoval za ústavne konformný, ktorý rešpektuje právo na ochranu majetkových práv fyzických a právnických osôb. Žalobcom predkladaný výklad zodpovedá obsahu smernice 2009/103/ES, čl. 22 Postup pri náhrade škody. K otázke úroku z omeškania poukázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/240/2014, Krajského súdu Žilina č.k. 8Co/132/2019-124, Okresného súdu Žilina zo dňa 05.02.2019, sp. zn. 38Cb/13/2018.

13. Žalobca namietal, že napadnutý rozsudok a jeho odôvodnenie je v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď z neho vôbec nevyplýva posúdenie skutkových tvrdení a právnych argumentov žalobcu. Konaním súdu prvej inštancie teda došlo k zásahu do práva žalobcu na spravodlivý proces. V skúmanom prípade závery okresného súdu nespĺňajú dané podmienky a absentuje popis myšlienkového postupu, čím sa rozhodnutie javí ako nepreskúmateľné.

14. Vo vzťahu k výroku III. napadnutého rozsudku žalobca namietal, že okresný súd nesprávne postupoval, keď pri posudzovaní úspechu v spore prihliadal na neúspech žalobcu v časti príslušenstva, v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 41Co/1/2018. Žalobca poukázal na to, že výpočtovým základom pre určenie hodnoty úkonu v spore je výška istiny v čase začatia súdneho konania. V zmysle ustálenej súdnej praxe sa má za to, že základná sadzba tarifnej odmeny za jednotlivé úkony právnej pomoci sa určuje len z výšky pohľadávky, a nie z pohľadávky zvýšenej o príslušenstvo, nakoľko úroky z omeškania sú len príslušenstvom pohľadávky. Ak by základom pre výpočet odmeny mala byť aj hodnota príslušenstva, musel by to zákonodarca výslovne uviesť vo vyššie uvedených vyhláškach upravujúcich odmeny a náhrady advokátov za poskytovanie právnych služieb. Dodal „že cena príslušenstva“ sa má zahrnúť do základu na určenie tarifnej hodnoty len vtedy, ak je príslušenstvo samostatným predmetom poskytovania právnej služby, obdobne ako je to upravené pri súdnych poplatkoch. Považoval za nelogické a v rozpore so zákonom, keď priznanie príslušenstva pohľadávky - úrokov z omeškania nemá vplyv na výšku náhrady trov konania, avšak jeho nepriznanie súd zohľadní vo výške trov konania a teda aj v hodnote úkonu. Zároveň poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Obo 243/2007 zo dňa 27.11.2008. Navrhol rozsudok okresného súdu v časti výroku o priznaní istiny potvrdiť a vo výroku II. a III. zmeniť.

15. V zmysle ust. § 219 ods. 3 CSP žalobca žiadal, aby v prípade, ak bude rozhodované o podanom odvolaní rozsudkom bez nariadenia pojednávania, mu elektronickými prostriedkami bolo oznámené miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku.

16. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 10.06.2020 bolo odvolanie žalobcu doručené žalovanému s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť (doručenka na č.l. 151 rub spisu), ktorú možnosť žalovaný nevyužil.

17. Proti tomuto rozsudku, a to výroku I. a III. v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. V prvom rade žalovaný namietal, že rozsudok považuje za nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Podľa žalovaného sa okresný súd nevysporiadal so skutočnosťami nevyhnutnými pre právne posúdenie veci a svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Žalovaný mal za to, že závery rozhodnutia okresného súdu sú nesprávne a nezákonné z dôvodu, že okresný súd sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s námietkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v danom spore. Žalovaný uviedol, že žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 15.05.2019 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle Kia Sportage, ev.č. MT665ES,

ktorého držiteľom bol poškodený L. X., bytom X.. Ďalej uviedol, že škodová udalosť mala byť spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. V dôsledku uvedeného došlo k uzavretiu Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 13/2019 zo dňa 27.05.2019, na základe ktorej mal žalobca prenajať poškodenému náhradné motorové vozidlo. Po ukončení nájmu žalobca vystavil poškodenému faktúru č. 0092019 zo dňa 31.05.2019 na sumu 280 Eur. Poškodený dňa 31.05.2019 postúpil svoju pohľadávku, ktorá vznikla z titulu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok. Podľa žalovaného zo zisteného skutkového stavu okresným súdom vyplynulo, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z tohto vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Žalovaný poukázal na ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka s tým, že uzavretím zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, nakoľko túto pohľadávku žalobcu pred jej cesiou poškodený žalobcovi neuhradil, a preto mu ako pohľadávka nevznikla, ale v danom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Inými slovami, uvedeným postúpením došlo medzi poškodeným ako postupcom a žalobcom ako postupníkom k postúpeniu pohľadávky žalobcu, čo bolo v rozpore s ust. § 524 Občianskeho zákonníka. Z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky jednoznačne vyplynulo, že prejav vôle účastníkov najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a následne žalobcovi nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie. Z týchto záverov podľa žalovaného žalobca nemôže byť aktívne vecne legitimovaným subjektom. Žalovaný poukázal v odvolaní na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 20/2007 zo dňa 29. januára 2008. Žalovaný považoval zmluvu o postúpení pohľadávky za právny úkon absolútne neplatný podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka. Žalovaný navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch I. a III. zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

18. K doručenému odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca v podaní zo dňa 15.06.2020. Žalobca poukázal na to, že odvolací dôvod predstavuje rovnakú argumentáciu žalovaného použitú už v podanom odpore a argumentáciu totožne a opakovane používanú v skutkovo rovnakých alebo obdobných súdnych sporoch vedených proti žalovanému o náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla v súvislosti s dopravnými nehodami, ktorých vinník je poistencom žalovaného. Námietka žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu odôvodnená primárne tým, že žalobca nepreukázal, že poškodený pred údajnou cesiou pohľadávky aj uhradil faktúru žalobcovi, v kauzálnom dôsledku čoho nemohla poškodenému vzniknúť ani pohľadávka voči žalovanému z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla, však už bola súdmi prvej inštancie i odvolacími súdmi posúdená v skutkovo rovnakých alebo obdobných súdnych sporoch ako nedôvodná a neúčinná. Zo strany žalovaného tak ide o neúčelnú a nehospodárnu obranu, účelovo predlžujúcu s ním vedené súdne spory.

19. Názor žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie pre nemožnosť postúpenia neexistujúcej pohľadávky, ktorá je vlastne pohľadávkou žalobcu voči poškodenému, považoval za nesprávny, keď žalovaný úplne opomína právo postupcu postúpiť i budúcu pohľadávku, ktorá následne vznikla momentom započítania pohľadávky žalobcu voči poškodenému na zaplatenie faktúry za prenájom náhradného vozidla s pohľadávkou poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky, a to uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky obsahujúcej predmetné započítacie prejavy. V záujme predísť dvojakému splneniu vzájomných pohľadávok - na strane poškodeného povinnosti splniť žalobcovi nájomné za prenájom vozidla a na strane žalobcu povinnosti zaplatiť poškodenému odplatu za postúpenú pohľadávku - tak žalobca a poškodený uzatvorili súčasne s postúpením pohľadávky dohodu o vzájomnom započítaní týchto pohľadávok, teda k momentu uzavretia týchto dvoch zmlúv dochádza podľa prejavenej a súhlasnej vôle zmluvných strán k stretu pohľadávky žalobcu z titulu nájomného voči poškodenému a pohľadávky poškodeného voči žalobcovi na zaplatenie odplaty za postúpenie budúcej pohľadávky, ktorým momentom sa zároveň mení charakter pohľadávky na existujúcu v konkrétnej sume a výške. Tým je dosiahnutý účel inštitútu započítania, ktorým je dosiahnutie zániku vzájomných záväzkov bez toho, aby došlo k vzájomnému finančnému plneniu. Žalobca považuje názor okresného súdu ohľadom zmeny v osobe veriteľa a vyhodnotenie námietky žalovaného za správne, presvedčivé a dostačujúce, sám žalovaný si bez pochyby musí byť vedomý, že jeho námietka nemôže obstať, a to ani na dôvodoch uvádzaných v podanom odvolaní. S týmito dôvodmi sa totiž už vysporiadali súdy vo svojich rozhodnutiach v skutkovo rovnakých alebo obdobných veciach, ktoré

špecifikoval v odseku 5. vyjadrenia. V zmysle predmetných rozhodnutí mali sudy s poukazom na zmluvu o postúpení pohľadávky, kde k úhrade nájomného došlo započítaním, existenciu škody za jednoznačne preukázanú. K otázke samotného vzniku práva žalobcu poukazujú sudy na obsah zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom v bode 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím je preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného v nadväznosti na dojednanie bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky. Zároveň poukázal na závery vyjadrené v rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/300/2018, sp. zn. 8Co/24/2020. Žalobca mal za to, že na základe odvolania žalovaného nie je dôvod na zrušenie rozsudku, súd prvej inštancie sa s jeho námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie správne vysporiadal a táto nie je opodstatnená ani z dôvodov uvedených v odvolaní žalovaného.

20. Postupom okresného súdu, a to podaním zo dňa 18.06.2020 bolo vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného doručené žalovanému (doručenka na č.l. 170 rub spisu) s možnosťou sa k nemu v lehote 10 dní písomne vyjadriť, ktorú možnosť žalovaný nevyužil.

21. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal vec v medziach ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania na základe odvolacích dôvodov žalobcu a žalovaného a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

22. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu a žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Cob/113/2020-177 zo dňa 16.12.2020, keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Žiline v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, podľa vyššie uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 19.01.2021 a na webovej stránke Krajského súdu v Žiline, s oznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronicky zástupcovi žalobcu na e-mail: P., na základe čoho boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

23. Primárne krajský súd vzhľadom aj k rozsahu vyvolaných obdobných súdnych sporov kde je sporovou stranou žalovaný, poukazuje na ustanovenie § 379, § 380 ods. 1 CSP, keď základom pre konanie a rozhodovanie krajského súdu boli odvolacie dôvody žalobcu v tejto veci vyjadrené v ním podanom odvolaní zo dňa 04.06.2020 a námietky žalovaného vyjadrené v odvolaní zo dňa 09.06.2020. Pokiaľ žalobca a žalovaný nevykvalifikovali iné odvolacie dôvody než tie, ktoré boli obsiahnuté v nimi podaných odvolaniach zo dňa 04.06.2020 a 09.06.2020, tak následne potom ani krajský súd v rámci svojho konania a rozhodovania nemohol posudzovať rozsudok okresného súdu a v ňom obsiahnuté závery, ktoré sa nestali predmetom odvolania žalobcu a žalovaného. Inými slovami, ak žalovaný v odvolaní zo dňa 09.06.2020 nerozporoval záver prijatý okresným súdom vzťahujúci sa k výške uplatnenej pohľadávky, tak potom ani krajský súd nemal daný zákonný priestor k tomu, aby pri absencii takéhoto odvolacieho dôvodu žalovaného podrobil posudzovaniu závery okresného súdu, viažuce sa k výške priznanej pohľadávky žalobcu. Ak nie je odvolateľom vyjadrený odvolací dôvod, potom ani krajský súd nemá daný zákonný podklad, aby vyjadril závery k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, bez toho, aby osobitne bolo pristupované k tomu, čo v rámci zadaných odvolacích dôvodov sa stalo predmetom konania, posudzovania a rozhodovania odvolacieho súdu. Vždy je to tá strana sporu, ktorá podáva odvolanie, ktorá odvolacími dôvodmi vymedzuje, čo v záveroch prijatého napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie rozporuje a len to sa môže stať predmetom zhodnocovania zo strany odvolacieho súdu. Ak je tu súdom prvej inštancie prijatý záver, ktorý v podanom odvolaní odvolateľ nerozporuje, tak zákonite tento bez ďalšieho sa nemôže stať ani predmetom vyhodnocovania odvolacím súdom, pretože k tomu, ako uviedol krajský súd, už nie je zákonný priestor, ak v zmysle ust. § 380 ods. 1 CSP je odvolací súd odvolacími dôvodmi viazaný a súčasne sa nejedná o žiadnu z právnych situácií vyjadrených pod písm. a), b), c) ust. § 379 CSP. Krajský súd považoval za potrebné uvedené vyjadriť nielen vzhľadom k prebiehajúcim viacerým súdnym sporom, kde je stranou sporu žalovaný, ale aj z dôvodu, že sa poukazuje bez ďalšieho na prijaté rozhodnutia odvolacieho súdu, bez poznania a diferencovania rozsahu a dôvodov odvolania, ktorými je krajský súd ako súd odvolací viazaný, a to všetko za rešpektovania právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodovania.

24. Za aplikácie ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, krajský súd posudzoval rozsudok okresného súdu a v ňom vyjadrené závery a zhodnotenia len v rozsahu a medziach odvolacích dôvodov žalobcu a žalovaného. Ak žalobca a žalovaný nepoužili v rámci podaného odvolania iné argumenty, než len tie, ktoré boli obsiahnuté v nimi podaných odvolaniach, tak následne Krajský súd v Žiline ako súd odvolací mal zákonný priestor sa zaoberať len tými argumentmi, ktoré mali charakter kvalifikovaného odvolacieho dôvodu.

25. Jedným z odvolacích dôvodov žalobcu a žalovaného bola námietka, že rozsudok okresného súdu, jeho odôvodnenie nezodpovedá ust. § 220 ods. 2 CSP, keď odôvodnenie rozsudku okresného súdu nie je podľa názoru žalobcu a žalovaného presvedčivé. Tento odvolací dôvod žalobcu a žalovaného krajský súd nevyhodnotil ako relevantný. Po oboznámení sa s rozsudkom okresného súdu, jeho odôvodnením je nevyhnutné konštatovať, že toto má náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Okresný súd jasným a dostatočným spôsobom vysvetlil závery svojho rozhodnutia, a to nielen skutkové, ale aj právne. Zo strany okresného súdu v napadnutom rozsudku boli dané odpovede na všetky podstatné okolnosti sporovej právnej veci, ktoré boli v konaní pred okresným súdom namietané. Už je rozhodovacou činnosťou nielen Najvyššieho súdu SR, ale aj Ústavného súdu SR ustálené, že pokiaľ odôvodnenie rozhodnutia súdu stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo sporovej strany na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie. Rozsudok okresného súdu nie je nesprávny, nezákonný, ani arbitrárny, tak ako to namietal žalovaný v odvolaní. Opätovne krajský súd považuje za potrebné poukázať na ustálenú judikatúru Ústavného súdu SR, ktorý za protiústavné a arbitrárne považuje len tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické, so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, o ktorý prípad tu v danej sporovej právnej veci nešlo (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06, uznesenie Ústavného súdu SR č.k. III. ÚS 476/2017 - 14 zo dňa 1. augusta 2017). Krajský súd na základe rozsahu odvolacích dôvodov a odôvodnenia napadnutého rozsudku okresného súdu nezistil, že by závery súdu prvej inštancie boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a zo záverov okresného súdu nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov (poznámenáva krajský súd v rozsahu odvolacích dôvodov žalobcu a žalovaného), ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sa žalobca a žalovaný v rámci a rozsahu nimi podaných odvolaní a vyjadrených odvolacích dôvodov nestotožňujú so závermi okresného súdu sama osebe na prijatie záveru o neodôvodnenosti alebo nepresvedčivosti napadnutého rozhodnutia nepostačuje. Aj stabilná rozhodovacia činnosť Ústavného súdu SR (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporovej strany konania, vrátane jej dôvodov a námietok.

26. Okresný súd sa v napadnutom rozsudku zaoberal prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany v rozsahu, ktorý postačoval na konštatovanie, že tak žalobca ako i žalovaný dostali odpoveď na všetky podľa neho vyjadrené podstatné okolnosti prípadu. Krajský súd vzhľadom k uvedenému poukazuje na to, že mal v rámci svojho konania spôsobilý predmet posudzovania, hodnotenia, a to rozsudok okresného súdu s náležitosťami odôvodnenia, ktoré vyžaduje ust. § 220 ods. 2 CSP.

27. Ani v odvolacom konaní na základe vymedzených odvolacích dôvodov žalovaného zo dňa 09.06.2020 neboli rozporované okolnosti, že dňa 15.05.2019 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle Kia Sportage ev.č. MT665ES, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol poškodený L. X. bytom X., ktorá škoda bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného. Nebolo sporné, že poškodený bol nútený užívať náhradné vozidlo na zabezpečenie svojich potrieb, a to zapožičaním si náhradného motorového vozidla u žalobcu v zmysle Zmluvy o nájme č. 13/2019 zo dňa 27.05.2019, po dobu opravy poškodeného vozidla, po skončení ktorého nájmu bola žalobcom vystavená poškodenému L. X. faktúra č. 0092019 zo dňa 31.05.2019, na celkovú sumu 280 Eur. Ďalej nebolo sporné, že žalovaný Oznámením o poistnom plnení zo dňa 15.06.2019 (č.l. 15 spisu) oznámil výsledky šetrenia poistnej udalosti tak, že neuznal uplatnenú výšku nájmu a účtovanú dennú sadzbu upravil na 40 Eur s DPH/deň a poistné plnenie krátil a priznal náklady v celkovej výške 200 Eur. Predmetom sporu sa preto stal rozdiel medzi uplatneným poistným plnením 280 Eur mínus žalovaným vyplateným plnením v celkovej výške 200 Eur, t.j. 80 Eur. Práve tento rozdiel neuhradeného poistného plnenia žalovaným tvoril predmet súdneho sporu, spolu s uplatneným

príslušenstvom a vo vzťahu k tomuto nároku žalobcu smerovali odvolacie dôvody žalovaného v tom, že žalobca nebol v danom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaným, pretože ho Zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá dňa 31.05.2019 s poškodeným L. X. k uplatňovaniu tohto nároku neoprávňovala, keďže žalovaný bol toho názoru, že zmluva o postúpení pohľadávky nie je v súlade s ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka a takýto právny úkon je podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný, ak poškodený L. X. predstavoval z titulu uzavretej zmluvy o nájme náhradného motorového vozidla dlžníka žalobcu, a tým nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného L. X. na žalobcu, pretože uvedenú pohľadávku žalobcu voči poškodenému L. X. tento poškodený žalobcovi pred cesiou neuhradil, t.j. pohľadávka tu nevznikla a v uvedenom prípade podľa žalovaného malo dôjsť k postúpeniu záväzku poškodeného - L. X., ktorý v zmysle faktúry žalobcu predstavuje práve pohľadávku žalobcu. Žalovaný ďalej namietal, že podľa zmluvy o postúpení pohľadávky vyplýva, že táto najskôr smerovala k cedovaniu pohľadávky, podľa žalovaného neexistujúcej a až následne došlo k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného - L. X. a žalobcu, t.j. poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, preto túto postúpiť na žalobcu nemohol a kauzálna nemohla vzniknúť pohľadávka na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú následne žalobca mienil použiť na započítanie.

28. Krajský súd uvádza, že s týmto odvolacím dôvodom žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu z titulu námietky k zmluve o postúpení pohľadávky sa nestotožňuje. Vyplýva to nielen zo samotného správania sa žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi, ale aj zo samotného obsahu a zmyslu nároku poistného plnenia. Krajský súd sa nestotožňuje s námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v tom, že poškodený L. X. nebol majiteľom pohľadávky a ani v tom, že by neexistoval predmet postúpenia, keď podľa žalovaného predmetom mala byť pohľadávka poškodeného, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Krajský súd k nerelevantnosti tohto odvolacieho dôvodu žalovaného upriamuje pozornosť na Zmluvu o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019, uzavretú medzi žalobcom a poškodeným L. X.. Predmetom zmluvy o postúpení bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému z titulu poistného plnenia, súčasťou ktorej uplatnenej pohľadávky, ktorá sa stala predmetom postúpenia, bol nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti s poistnou udalosťou, ktorá sa stala dňa 15.05.2019 na vozidle Kia Sportage, ev.č. MT665ES. Predmetom postúpenia preto bola pohľadávka poškodeného voči žalovanému, a to pohľadávka z poistného plnenia, ktorá sa skladá aj z nákladov na nájom náhradného motorového vozidla, inými slovami ide o nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovni, t.j. predmetom postúpenia bola pohľadávka, čo zodpovedá ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predmet postúpenia je vyjadrený zmluvnými stranami v zmluve o postúpení pohľadávky v bode 1.. To, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019 bola pohľadávka poistného plnenia, t.j. pohľadávka poškodeného voči žalovanému, vyjadril v podstate aj sám žalovaný, ak v liste zo dňa 15.06.2019 (č.l. 15 spisu) v Oznámení o poistnom plnení kvalifikuje túto poškodeným postúpenú pohľadávku ako pohľadávku poistného plnenia, pozostávajúcu z nákladov nájomného na náhradné prenajaté vozidlo. Nemožno sa preto stotožniť s argumentáciou žalovaného v tom, že by poškodený L. X. nepostupoval pohľadávku ktorú mal, resp. že by predmetom postúpenia bol neexistujúci predmet postúpenia, prípadne, že by predmetom postúpenia bol záväzok poškodeného L. X. na zaplatenie nájmu a nákladov spojených s nájmom žalobcovi z titulu užívania náhradného motorového vozidla počas doby opravy poškodeného motorového vozidla. Predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky bol nárok - pohľadávka z titulu poistnej udalosti, ktorý nárok v podstate žalovaný aj čiastočne plnil, a tým potvrdil aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu. Predmetom postúpenia bola pohľadávka na poistnom plnení pozostávajúca z účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 15.05.2019, kedy vo vzťahu k tejto postupovanej pohľadávke poškodeným dlžníkom bol žalovaný. Ak k úhrade nájomného poškodeným L. X. voči žalobcovi došlo formou započítania, čo je jeden zo spôsobov zániku záväzku, resp. spôsob úhrady, tým vznik a existencia škody bola preukázaná, ak sa zmluvné strany Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019 dohodli, že ich vzájomné nároky, a to nárok poškodeného na odplatu za postúpenie pohľadávky a nárok žalobcu na úhradu nájomného za náhradné vozidlo sa navzájom započítavajú. Dlžníkom z nároku na poistné plnenie nebol poškodený, tak ako to tvrdil žalovaný v odvolaní, keďže vo vzťahu k tomuto nároku na poistné plnenie, ktorý bol predmetom zmluvy o postúpení, dlžníkom je žalovaný, ktorá pohľadávka nároku na poistné plnenie ak sa stala predmetom zmluvy o postúpení, tak nie je možné konštatovať neexistujúci predmet postúpenia, ale to, že Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019 mala spôsobiť predmet postúpenia a ide o platný právny úkon.

29. Krajský súd dodáva, že z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným vyplynulo, že predmetom postúpenia bol nárok poškodeného voči poisťovni, súčasťou ktorého nároku na poistné plnenie bola náhrada účelne vynaložených nákladov za nutné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 15.05.2019, ktorý poistný nárok poškodeného bol postúpený na žalobcu. Poškodený bol veriteľom, pretože mal pohľadávku voči poisťovni z titulu poistnej udalosti, a to v náhrade nákladov za prenájom vozidla, ktorú postúpil žalobcovi, a preto nemožno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že by Zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019 bola neplatná, resp. že by odporovala ust. § 524 a nasl. ustanovenia Občianskeho zákonníka v tom, že by predmetom postúpenia mal byť dlh poškodeného voči žalobcovi z titulu nájmu náhradného vozidla. Nie je na mieste odvolací argument žalovaného, že predmetom Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 31.05.2019 bolo postúpenie nie pohľadávky, ale záväzku poškodeného L. X., ktorý podľa faktúry vystavenej žalobcom predstavuje práve pohľadávku žalobcu, pretože zvyrazňuje krajský súd to, že predmetom postúpenia bola pohľadávka poškodeného na poistné plnenie a túto postupovanú pohľadávku nemožno zamieňať so záväzkom poškodeného, ktorý vznikol zo samostatného zmluvného vzťahu v súvislosti s nájmom náhradného motorového vozidla.

30. Iné odvolacie dôvody zo strany žalovaného v ním podanom odvolaní neodznegli, preto na základe uvedených zhodnotení a záverov bol rozsudok okresného súdu v napadnutom prvom výroku potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP.

31. Vzhľadom na odvoláciu námietku žalobcu, krajský súd posudzoval, či súd prvej inštancie v poradí druhým výrokom správne rozhodol, ak žalobcovi nepriznal nárok na úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 80 Eur od 29.06.2019 do zaplatenia. K tomuto odvolaciemu dôvodu žalobcu krajský súd uvádza, že tento nebol relevantný a súhlasí so skutkovými závermi, ako aj právnym posúdením, ktoré uskutočnil okresný súd vo vzťahu k druhému napadnutému výroku rozsudku.

32. V súvislosti s odvolacím dôvodom o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Ani k jednej z uvedených situácií v predmetnej veci nedošlo.

33. Krajský súd poukazuje na to, že zákon č. 381/2001 Z.z. upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „poistenie zodpovednosti“) a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ďalej len „kancelária“). Z ustanovenia § 1 ods. 2 tohto zákona vyplýva, že ak tento zákon neustanovuje inak, vzťahujú sa na poistenie zodpovednosti osobitné predpisy.

34. Podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný bez zbytočného odkladu začať prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a do troch mesiacov odo dňa oznámenia poškodeného o škodovej udalosti a) skončiť prešetrovanie potrebné na zistenie rozsahu jeho povinnosti poskytnúť poistné plnenie a oznámiť poškodenému výšku poistného plnenia, ak bol rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a nárok na náhradu škody preukázaný, b) poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo pre ktoré znížil poistné plnenie alebo poskytnúť poškodenému písomné vysvetlenie k tým uplatneným nárokom na náhradu škody, v ktorých nebol v ustanovenej lehote preukázaný rozsah povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie a výška poistného plnenia; písomné vysvetlenie sa považuje za doručené dňom, keď ho poškodený prevzal, odmietol prevziať, alebo dňom, keď ho pošta vrátila ako nedoručené.

35. Podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

36. Podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z. ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

37. Z obsahu spisu bolo odvolacím súdom zistené a medzi stranami sporu nebolo sporným, že žalobca uplatnil svoj nárok na náhradu škody proti žalovanému na základe zákona č. 381/2001 Z.z.. Tento špeciálny predpis v § 11 ods. 7 stanovuje, kedy nastane splatnosť poisťného plnenia, ktoré je povinný poskytnúť poisťovateľ. Podľa uvedeného zákonného ustanovenia je teda plnenie splatné do 15 dní, len čo poisťiteľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť (teda v časti poisťovateľom uznaného nároku), respektíve po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia (v tomto prípade nároku pôvodne neuznaného poisťovateľom, avšak následne uznaného súdom). Ide o zákonné ustanovenie, ktoré určuje splatnosť pohľadávky majúcej svoj základ zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a neumožňuje určenie iného času zročnosti poisťného plnenia. Ak poisťovateľ uzná nárok poškodeného na plnenie čo aj len čiastočne, je z hľadiska určenia času plnenia takto uznaného nároku rozhodujúci okamih, keď poisťovateľ skončil šetrenie potrebné na zistenie rozsahu povinnosti poisťiteľa plniť. V takomto prípade plnenie z takto uznaného nároku je splatné do 15 dní od skončenia šetrenia potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa plniť a v prípade, že by poisťovateľ neplnil, vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania uplynutím tejto lehoty. Ak však poisťovateľ odmieta poškodenému poskytnúť poisťné plnenie v ním požadovanom rozsahu a poskytne mu riadne a včas písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietol poskytnúť alebo znížil poisťné plnenie, v dôsledku čoho poškodený uplatnil svoj nárok žalobou v súdnom konaní, pre určenie času plnenia (a následným vznikom právneho nároku poškodeného na prípadný úrok z omeškania) je relevantným až doručenie právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poisťného plnenia. Ak by si poisťovateľ nesplnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z., vznikol by poškodenému nárok na úrok z omeškania odo dňa nasledujúceho po tom, čo ho veriteľ o plnenie požiadal.

38. Odvolací súd je názoru, že ustanovenie § 11 zákona č. 381/2001 Z.z. sa týka výlučne nesplnenia povinnosti poisťovateľa, ktorá mu bola uložená v súvislosti so šetrením poisťnej udalosti na základe oznámenia poškodeného. Zákonodarca totiž v § 11 ods. 8 tohto zákona jasne formuluje podmienku, v zmysle ktorej je poisťovateľ povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu (Občiansky zákonník). Je tomu tak v prípade, ak si poisťovateľ nesplní povinnosť podľa § 11 ods. 6 tohto zákona. Z dikcie ustanovenia § 11 ods. 6 písm. a), b) zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že zákonodarca povinnosti poisťovateľa viaže výlučne vo vzťahu k prešetrovaniu poisťnej udalosti.

39. Z obsahu spisu je zrejmé, že v posudzovanom prípade si žalovaný splnil povinnosť v zmysle § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že Oznámením o poisťnom plnení zo dňa 15.06.2019 (č.l. 15 spisu) poskytol žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré znížil poisťné plnenie, ktoré si žalobca od neho nárokoval. Správnosť záveru poisťovateľa v samotnom vysvetlení, z akého dôvodu odmietol poskytnúť plnenie, bol pritom irelevantný, nakoľko v zmysle citovaného uznesenia je poisťovateľ povinný „len“ poskytnúť písomné vysvetlenie a toto doručiť poškodenému, čo v prejednávanej veci žalovaný ako poisťovateľ aj splnil. Pre rozhodnutie v tejto veci tak nebolo relevantné, ako mal, prípadne mohol žalovaný poisťnú udalosť vybaviť. Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnil, a preto nebol povinný uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostal s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradil v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.. V súvislosti s vyššie uvedeným posúdením žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie úroku z omeškania, poukazuje odvolací súd na právny záver vyslovený Najvyšším súdom SR v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo 145/2017 zo dňa 22. novembra 2018, sp. zn. 1Cdo/212/2017 zo dňa 26. februára 2019, ako i rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8Co 335/2015 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/233/2017. Dodáva odvolací súd, že v súvislosti s týmto rozhodnutím vychádzal zo svojho už skôr vydaného rozhodnutia sp. zn. 13Cob/7/2019 zo dňa 26.06.2019 a záverov z tohto rozhodnutia vyplývajúcich v spojení príkladmo aj z rozhodnutia sp. zn. 13Cob/186/2019 zo dňa 22.04.2020.

40. V súvislosti s vysloveným právnym názorom krajským súdom sa poukazuje aj na Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 228/2020 - 8 zo dňa 26. mája 2012, konkrétne odsek 22.

odôvodnenia, keď ústavný súd v súvislosti so sťažnostnou argumentáciou sťažovateľa poukázal na relevantnú časť odôvodnenia napadaných rozhodnutí, keď „...K tvrdeniam žalobcu uvedeným v odvolaní o dôvodnosti žaloby v celom rozsahu zaujal stanovisko v tejto veci aj Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/145/2017 zo dňa 22.11.2018 bod 16.3., keď uviedol, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“.

41. Krajský súd nepochybne má vedomosť o tom, že v obdobných sporových veciach nie je jednotná rozhodovacia prax všeobecných súdov, avšak má za to, že pokiaľ v sústave týchto všeobecných súdov Najvyšší súd Slovenskej republiky je súdnou autoritou najvyššou, tak potom aj v záujme právnej istoty je potrebné pri rozhodovaní vychádzať zo záverov vyjadrených Najvyšším súdom Slovenskej republiky. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, v ktorom uznesení sa v odseku 18., 18.1. odôvodnenia uznesenia poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/212/2017, sp. zn. 3Cdo/145/2017 práve v súvislosti s požadovaným úrokom z omeškania vo väzbe k ust. § 11 ods. 6, 7, 8 zákona č. 381/2001 Z.z.. Krajský súd ďalej poukazuje aj na odseky 19., 20. odôvodnenia uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/109/2018 zo dňa 27.05.2020, z ktorých vyplýva „Rovnako v okolnostiach posudzovanej veci si žalovaná splnila všetky zákonom požadované jej povinnosti, keď najskôr na základe oznámenia žalobcu 13. apríla 2012 v stanovenej lehote poskytla žalobcovi písomné vysvetlenie dôvodov, pre ktoré odmietla poskytnúť poisťné plnenie a po právoplatnosti trestného rozsudku žalovaná listom z 13. decembra 2012 oznámila žalobcovi výšku poisťného plnenia (bolestné, strata na zárobku počas PN, náklady spojené s liečením), dôvod 30 % krátenia poisťného plnenia, ako dôvody neakceptovania niektorých položiek. Následne riadne a včas žalovaná plnila aj na základe rozhodnutí oboch nižších súdov, ktoré rozhodovali o výške náhrady škody, keď prvostupňový súd určil spoluzavinenie žalobcu v rozsahu 10 % a odvolací súd určil, že žalobca nenesie žiadne spoluzavinenie. Dovolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že žalovaná si svoju povinnosť ako poisťovateľ podľa § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z.z. splnila, nebola preto povinná uhradiť žalobcovi ako poškodenému úroky z omeškania. Do omeškania by sa dostala s plnením náhrady škody až vtedy, ak by po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody neuhradila v lehote určenej súdom priznanú náhradu škody žalobcovi podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z.“

42. Krajský súd tak nezistil relevantnosť odvolacích dôvodov žalobcu, a preto vo vyvolanom odvolacom konaní rozsudok okresného súdu v napadnutom druhom výroku, ktorým vo zvyšnej časti bola žaloba zamietnutá potvrdil ako vo výroku vecne správne rozhodnutie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP.

43. Žalobca osobitnými odvolacími dôvodmi napadol tretí výrok o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania. Namietal, že okresný súd nesprávne postupoval, keď pri posudzovaní úspechu v spore prihliadal na neúspech žalobcu v časti príslušenstva.

44. Krajský súd považuje za potrebné prisvedčiť správne postupu okresného súdu, ktorý pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania vzal do úvahy úspešnosť v konaní, vzhľadom na vymedzený predmet konania, ktorý určil žalobca podanou žalobou doručenou okresnému súdu dňa 24.01.2020, ktorou sa domáhal proti žalovanému zaplatať istiny 80 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 80 Eur od 29.06.2019 do zaplatať. Úspešnosť v konaní bolo tak potrebné posudzovať k vymedzenému predmetu konania, ktorým bolo zaplatať nielen pohľadávky, ale aj príslušenstva, a to 5% úroku z omeškania ročne, keďže nie je možné opomenúť k uplatnenému žalobnému nároku požadované príslušenstvo, pretože aj toto tvorilo predmet súdneho konania. Okresný súd preto dôvodne pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikoval ust. § 255 ods. 2 CSP a vychádzal z výsledku rozhodnutia vo veci samej, keď oproti žalobcom uplatnenému nároku bol úspech žalobcu len čiastočný, a to v priznanej sume 80 Eur, čo bol úspech 96% k predmetu sporu a neúspešný v časti uplatneného príslušenstva 3,87 Eur, čo bol úspech žalovaného v časti 4% k predmetu sporu. Úspešnejšou stranou sporu bol teda žalobca, ktorého pomerný úspech predstavoval 92 %, ktorý pomer správne určil okresný súd.

45. Krajský súd uvádza, že v ust. § 255 CSP je upravené rozhodovanie súdu o nároku na náhradu trov konania podľa miery úspechu vo veci. Rozhodovanie podľa ust. § 255 CSP je založené na zásadách:

a) strane, ktorá mala vo veci plný úspech, súd prizná plnú náhradu trov konania proti strane, ktorá vo veci úspech nemala, b) ak strana mala úspech vo veci len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Pri rozhodovaní o trovách konania podľa § 255 CSP z hľadiska procesného výsledku je potrebné posúdiť, či žalobný petit bol prevzatý do súdneho rozhodnutia, pričom rozhodujúci je výrok, ktorým súd rozhodol o uplatnenom nároku. Odvolací súd, vychádzajúc z vyššie uvedených zásad je toho názoru, že okresný súd správne postupoval pri zisťovaní úspechu žalobcu a žalovaného a rovnako správne určil percentuálnu úspešnosť a neúspešnosť žalobcu a žalovaného. Vzhľadom k tomuto záveru odvolacieho súdu, bol rozsudok okresného súdu v napadnutom treťom výroku potvrdený podľa § 387 ods.1 CSP ako vecne správne rozhodnutie.

46. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom k tomu, že v odvolacom konaní so svojim odvolaním tak žalobca ako ani žalovaný neboli úspešní, krajský súd rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.